

Mersin / İçel İli, Bozyazı İlçesi, Akcami Köyü: Bir Külliye

Nermin ŞAMAN DOĞAN*

Özet

Mersin / İçel İli, Bozyazı İlçesi, Akcami Köyü'nde bulunan cami ve hamamdan oluşan külliye'nin çeşmesi yıkılmıştır. Cami harim ve son cemaat yeri, hamam aralık, ılıklik, usturalık, sıcaklık ve su deposu bölümlerinden oluşmaktadır. Kitabesi ve vakfiyesi olmadığından yapıların tarihleri kesin olarak bilinmemektedir. Yapıların plan, malzeme-teknik ve mimari özellikleri dikkate alındığında Anadolu'daki 14-15. yüzyıl örnekleriyle benzerlik göstermektedir. Bu nedenle 14-15. yüzyıllarda bu bölgeye hakim olan Karamanoğulları döneminde yapıların inşa edilmiş olabileceğini düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: İçel/Bozyazı, Akcami Köyü, Külliye, Karamanoğulları

Abstract

The fountain of the complex, composed of a mosque and a bath located at Akcami in the city of Mersin / İçel at province of Bozyazı, has been destroyed. The mosque has a harim and a son cemaat yeri, the bath is composed of an *ılıklik*, a bathing place, a *sıcaklık* and a water storage. It is not possible to give an exact date to the mosque, as there is neither an inscription nor a vakfiye. However, taking into consideration the plan type, masonry techniques and other architectural elements, the buildings display similarities to 14th-15th century edifices in Anatolia. Therefore, we assume that the complex could have been built during the 14th- 15th centuries under the rule of Karamanid in the region.

Keywords: İçel/Bozyazı, Akcami Village, Complex, Karamanid

Külliye, Mersin / İçel İli, Bozyazı İlçesi'nin yaklaşık 7 km. uzaklığında bulunan Akcamii Köyü'nde yer almaktadır. Çalışmamızda bugüne kadar genel ve monografik yayınlarda tanıtılmayan külliye'nin bulunduğu çevrenin tarihsel gelişimi kısaca vurgulanacaktır. Akcami Köyü deniz kıyısından daha içeride, dağın eteğinde Bozyazı İlçesi'ni ve denizi üstten gören bir konumdadır. Aşılması ve ulaşılması zor olan Toros Dağları'nın eteğinde bulunan Bozyazı İlçesi, Antik dönemdeki adıyla Nagidos ve çevresinin Roma, Bizans, Selçuklu, Beylikler/Karamanoğulları ve Osmanlı dönemlerinde sürekliliğini koruyan önemli yerleşimler olduğu bu çevrede devam eden kazı çalışmalarından anlaşılmaktadır (Durugönül, 1998: 329-337; Durugönül, 2000: 135-141). Orta Dağlık Kilikya bölgesinde deniz kıyısındaki Bozyazı (Nagidos)'nın yanı sıra Maraş Harabeleri (Arsinoe) ve Aydıncık /Gilindire (Kelenderis) gibi yerleşimler Roma ve Bizans döneminin önemli liman kentleridir (Bean-Mitford, 1970: 191-192; Hild-Helen-Kemper, 1990: 134, 139, 198, 363-364; Zoroğlu, 1994: 1-6, 16-24). Anadolu Selçuklu döneminde I. Alaeddin Keykubad (1220-1237) zamanında Isparta ve Antalya bölgesinin subaşı Mübariziddin Ertokuş tarafından Ermeniler'e ve Haçlılar'a

*Yrd. Doç. Dr. Hacettepe Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Sanat Tarihi Bölümü

karşı yapılan mücadeleler sonucu Manavgat'tan Anamur'a ve Silifke'ye kadar olan İçel/İç-el bölgesi 1225 yılında fethedilerek bu çevrenin idaresi Kamereddin Lala'ya verilmiştir (İbn Bibi, 1941: 131; Turan, 1984: 343-346; İbn Bibi, 1996: 354). Böylece sınırlarda mevcut olan Türkmenler'den Karamanlılar bu bölgede yerleşerek kısa sürede etkinliklerini göstermişlerdir (Şikari, 1946: 15-36; Turan, 1984: 344-347; Uzunçarşılı, 1988: 1-38). Karamanoğulları Beyliği'ne başkentlik yapmış olan Ermenek, Karaman/Larende, Konya, Niğde ve Silifke gibi merkezler dönemin siyasi, ekonomik ve kültürel açıdan gelişmiş kentlerini oluştururlar (Uzunçarşılı, 1988: 1-38). Anadolu Beylikleri içinde en uzun süre hüküm süren (yaklaşık 250 yıl) Karamanoğulları Beyliği'nin İçel bölgesinin kıyı şeritleri olan Erdemli, Silifke, Aydıncık/Gilindire, Bozyazı, Anamur, Gazipaşa, Alanya gibi yerleşimler liman şehirleri olma özelliklerini sürdürmüşlerdir (Beauford, 1817: 193-201; Turan, 1984: 345-346; Turan, 1990: 112-115; Şikari, 1946: 53-54, 65, 174, 185). Kuşkusuz Karamanoğulları'nın uzun süren hakimiyeti/etkinliği Toros Dağları'nın eteklerindeki bugünkü koşullarda bile ulaşılması zor olan korunaklı (dağlık, ormanlık) bölgeleri yerleşim alanı olarak seçmeleriyle ilişkilidir.

İncelediğimiz külliyei oluşturan cami ve kuzeydoğusundaki hamam ile yıkılmış olan çeşmenin bulunduğu alan bugün terkedilmiş durumdadır.

Cami

Cami doğu-batı doğrultusunda dikdörtgen planlı harim ve son cemaat yerinden oluşmaktadır (Lev. 1). Son cemaat yerinin kuzey duvarı ile her iki bölümün örtü sistemi yıkılmıştır. Son cemaat yerinin güney duvarı eksenindeki kapıdan harime girilir. Harimin güney duvarı ekseninde dikdörtgen planlı mihrap nişi ile doğu ve batı duvarlarında eksenden güneye kaymış birer, kuzey ve güney duvarlarında eksene göre simetrik birer pencere yer alır.

Yapı cephelerinin üst bölümü örtü sisteminin yıkılmasından kaynaklanan düzensizlikler yansıtır. Cephelerdeki pencereler dikdörtgen biçimlidir (Lev. 3-6). Özellikle yıkılan kısımlar pencerelerin üzerlerinde yoğunlaşmaktadır. Son cemaat yerinin kuzey duvarı tümüyle doğu ve batı duvarları kısmen yıkıldığından mekanın boyutları ve dışa açılımı tam olarak algılanamamaktadır. Son cemaat yerinin doğu ve batı duvarlarından başlayan güney duvarında yer alan dikdörtgen biçimli kapı ve pencerelerin lentoları seviyesinde de devam eden hatılların olduğu hatıl yuvalarından anlaşılmaktadır (Lev. 6).

Büyük ölçüde ağaç ve otlarla kaplı olan harim kısmı tarafımızdan temizlenmiştir. Harimde de dikdörtgen biçimli pencerelerin lentoları seviyesinde tüm mekanı dolaşan hatılların varlığı, hatıl yuvaları dikkati çeker (Lev. 7, 9-10). Güney duvardaki pencerelerin alt seviyesinde de hatıl izleri görülebilmektedir. Güney duvar eksenindeki mihrabın sivri kemerle kuşatılan kavsarası yıkılmıştır. Caminin ahşap tavanla örtülü olduğu güney duvarda örtü sistemi seviyesinde var olan kiriş yatakları ile doğu ve batı duvarlardaki pencerelerin üzerinde doğu-batı yönünde atılmış hatıl yuvası olabilecek dikdörtgen biçimli oyukların varlığından anlaşılmaktadır. Yapının 6.60 x 9.70 m. boyutlarındaki dikdörtgen planlı mekanı dikkate alındığında, ahşap kirişlerin harimde desteğe gereksinim duyulmaksızın mekanı örtmesi olanaksız görünmektedir. Ahşap tavanlar üzerine çalışması bulunan araştırmacılardan Y. Önge, kısa kenarı en fazla 4-5 m. ölçüsündeki dikdörtgen planlı hacimlerin üstünün bu boyutta kolaylıkla bulunabilen ahşap kirişler ile doğrudan kapatılabileceğini belirtmektedir (Önge, 1991: 179-195, 181). Bu nedenle doğu-batı yönünde olasılıkla iki destekle taşınan ana kiriş ve buna dik doğrultuda ara kirişlerle harimin örtülmüş olabileceğini düşünebiliriz. Harimdeki

düzenlemeye uygun olarak yanları kapalı olan son cemaat yerinin kuzeydeki iki ahşap sütun ile kirişlere/kemerlere oturan ahşap tavanla örtülmüş olabileceğini kabul edebiliriz (Lev. 2).

Camide duvar örgü malzemesi olarak içte ve dışta moloz taş kullanılmıştır (Lev. 3-10). Moloz taşların arasında pencereler ile kapının çerçevesinde ve yer yer duvarlarda kaba yonu taşların kullanımı dikkati çeker. Ayrıca yapıda bugün mevcut olmayan, yalnızca yuvaları algılanan hatillar ile örtü sisteminde de ahşap malzeme kullanılmış olmalıdır.

Hamam

Caminin kuzeydoğusunda bağımsız olarak konumlanan hamam, aralık, ılıklik, usturalık, sıcaklık ve su deposu mekanlarından oluşmaktadır (Lev. 11). Hamamın planı, kuzeydoğu köşesi içe girintili bir "L" biçimindedir. Güney cephenin doğusundaki kapıdan kuzey-güney yönünde dikdörtgen planlı, sivri tonozla örtülü aralık mekanına girilir. Doğrudan aralığa ulaşılan hamamın bugün yıkılmakla birlikte, güney cephesi önünde orijinalde soyunmalık birimi mevcut olmalıdır. Aralığın tonozunda daire biçimli iki aydınlık açıklığı/filgözü dikkati çeker. Mekanın batı duvarının kuzeybatı köşesine yakın kapı, kare planlı, köşe üçgenleriyle geçilen kubbeye örtülü ılıkliğa açılır. ılıklığın batı duvarının güney bölümündeki kapıdan aynı plan özelliği gösteren usturalık mekanına, kuzey duvarındaki kuzeydoğu köşeye yakın kapıdan ise sıcaklığa girilmektedir. Kare planlı, üzeri köşe üçgenleriyle geçilen kubbeye örtülü sıcaklığın kubbesinde de daire biçimli üç aydınlık açıklığı/filgözü vardır. Hamamda kubbelerin orta bölümü büyük ölçüde yıkılmıştır. Sıcaklığın batı duvarının ortasındaki pencere, kuzey-güney yönünde dikdörtgen planlı, sivri tonozla örtülü su deposuna açılır. Tonozun ortasında daire biçiminde filgözü bir açıklık bulunan su deposunun batı cephesinde de dikdörtgen girintili külhan nişi yer alır.

Hamamın cepheleri çevredeki zemin seviyesinin yükselmesi/toprakla dolması sonucu güçlükle algılanabilmektedir (Lev. 12-15). Güney cephedeki kapının lentosu basık kemerli olarak biçimlendirilmiştir (Lev. 15). Bugün cephelerin üst bölümü ile örtü sistemi seviyesi görülebilmekte ve sıcaklığın kubbesi dışa yansımaktadır. Hamamın kapıları sivri kemerlidir; su seviyesini kontrol etmek amacıyla sıcaklıktan su deposuna açılan pencere ise dikdörtgen biçimindedir (Lev. 16-19). Yapı içten tümüyle sıvalıdır. Sıcaklığın kubbesi ve geçişleri sıva üzerine silmelerle oluşturulan hareketli bir düzenleme yansıtır. Kubbeye geçişlerde altta silmelerin oluşturduğu beş parçalı yelpaze biçimli, üstte kubbe eteğini dolaşan sivri kemerli ve kemerlerin kilit taşından yukarı doğru daralarak devam eden silmeler dilimli kubbe izlenimi yaratmaktadır (Lev. 18-19). Hamamda moloz taş, kesme taş ve sıva kullanımı görülür. Yapının cephelerinde ve örtü sisteminde örgü malzemesi olarak moloz taş ile aralarında yer yer kaba yonu taşlar kullanılmıştır (Lev. 13-15). Yapının içi tümüyle sıvandığından malzemesi algılanamamaktadır (Lev. 16-19).

Değerlendirme

Cami ve hamamını tanıttığımız külliyeinin kitabe ve vakfiye gibi birinci el kaynaklarının olmaması yapıların tarihlendirilmesini güçleştirmektedir. Yapıların plan ve mimari özellikleri ile buldukları yerleşimin tarihi-coğrafyası dikkate alınarak tarihlendirilmeye çalışılacaktır. Külliyeinin bulunduğu Anamur ve Bozyazı çevresinde Anadolu Selçuklu dönemine ait eserlerin sınırlı olması, Selçukluların bu çevrede uzun süre kalmadıklarını göstermektedir. Buna karşın Karamanoğulları Beyliği'nin başta başkentleri olan Ermenek ve Larende/Karaman gibi merkezlere çeşitli yollarla

bağlantılı bulunan Anamur ve Bozyazı gibi Karamanoğullarının hakim olduğu yerleşimlerde kaynaklarda tanıtılan eserlerin yanı sıra bilinmeyen/tespit edilemeyen bazı yapılar bulunmaktadır.

Doğu-batı doğrultusunda dikdörtgen planlı, tek mekanlı caminin yukarıda belirttiğimiz özellikleri incelendiğinde mihrap duvarına paralel, iki sahnalı, destekleri ve tavanı ahşap bir yapı olduğu kabul edilebilir. Toros Dağları'nın eteklerinde ormanı / ağacı bol ve kaliteli olan bir coğrafyada inşa edilen yapılarda ahşap malzemenin tercih edilmesi akılcıdır. Karamanoğulları döneminde inşa edilmiş örneklere baktığımızda enlemesine yöneliş gösteren, mihraba paralel sahnılardan oluşan ahşap destekli ve tavanlı camiler en yaygın grubu oluşturmaktadır. Ermenek'teki Akça Mescit (1300), Ulu (1301-1302) ve Sipas (1306-1349) camileri, Karaman'daki Arapzade (1374-1420) ve Dikbasan (1436) camileri ile Niğde'deki Hanım (1452) ve Darüzzikir (14. yy) mescitleri bu grupta sayılabilir (Diez-Aslanapa-Koman, 1950: 5-14, 35-41, 160; Çal, 2000: 11-19). Akcami Köyü'ndeki caminin restitüsyon planında gösterdiğimiz yanları kapalı, olasılıkla iki sütun ve kirişlerle / kemerlerle biçimlendirilmiş son cemaat yeri kurgusu Karamanoğulları dönemi camilerinde de karşımıza çıkmaktadır. Ermenek'teki Akça Mescit, Ulu Camii, Niğde Şah Mescidi (1413-1414) ve Konya Meram Mescidi (15. yüzyıl) gibi yapılar örnek verilebilir (Diez-Aslanapa-Koman, 1950: 6, 14, şek. 2, 12; Önge, 1973: 378-383, lev. III; Çal, 2000: 3-10). Ayrıca Akcami Köyü'ndeki caminin duvarlarında moloz taş ve aralarında yer yer kaba yonu taş kullanımı da Karamanoğulları dönemi yapılarında yaygındır. Örnekler arasında Ermenek'teki Akça Mescit, Sipas ve Meydan (1436 öncesi) camileri ile Niğde'deki Hanım ve Şah (1413-14) mescitlerini sayabiliriz (Diez-Aslanapa-Koman, 1950: 5-17; Çal, 2000: 8, 6).

Akcamî Köyü'ndeki Hamam tek mekanlı aralık, ılıklik, usturalık, sıcaklık ve su deposu bölümlerinden oluşmaktadır. Hamamın bölümleri zemin seviyesinin toprakla dolması nedeniyle büyük ölçüde toprak altındadır. Hamamlardaki ana birimlerin tek bir mekanla temsil edildiği ve mekanlar arasında organik bütünlüğün sağlandığı bu tip yapılar çoğunlukla küçük yerleşimlerde karşımıza çıkmaktadır. Örneğimiz plan özellikleri açısından en yakınındaki Bozyazı İlçesi'nde, Maraş Mahallesi'ndeki Hamamla benzerlik göstermektedir (Şaman Doğan, 1997: 267-273). Akcamî Köyü'ndeki hamamda doğrudan aralığa girilmesi yukarıda belirtildiği gibi bugün yıkılmış olan ahşap bir soyunmalığın varlığına işaret edebilir. Maraş Mahallesi'ndeki hamamda ise farklı olarak soyunmalığın duvarları kısmen günümüze gelmiştir (Şaman Doğan, 1997: 267-273, lev. 6, 12). Örneğimizde varlığını düşündüğümüz ahşap soyunmalıklar Anadolu'daki 13-15. yüzyıllarda inşa edilen hamamlarda da yaygın bir uygulamadır (Önge, 1995: 19-22). Aralık, ılıklik, usturalık, sıcaklık ve su deposu bölümlerinden oluşan örneğimiz, Anadolu'daki 13-15. yy'larda inşa edilen bazı yapılarla benzerlik göstermektedir. Bunlar arasında Tuzhisarı Sultan Han (1232-1236), Gölpazarı Mikail Bey (1318), Ezine Kemalli Köyü (1354), Yarhisar Orhan Gazi (1324-1362), Yenişehir Saray (1324-1362), Balat 4 Nolu (14. yy), İznik İsmail Bey (14. yy) ile Isparta-Eğirdir'deki Gökçe Köyü (14. yy) ve Barla Göçeri (14. yy) hamamları sayılabilir¹.

1. Hamamlarla ilgili olarak bkz. Ayverdi, 1966: 340-341, res. 557 (Ezine); Ayverdi, 1972: res. 288 (Gölpazarı); Durukan, 1982: 243-247, lev. 152 a (Balat); Ötügen-Durukan-Acun ve Pekak, 1986: 221-224, pl. 338 (İznik), 609-610, pl. 654 (Yenişehir), 628-629, pl. 157 (Yarhisar); Şaman, 1993: 170-174, pl. 151 (Gökçe), 158-163, pl. 137 (Barla); Önge, 1995: 185-188, pl. 188 (Tuzhisarı).

2. Yapılar için bkz. Arel, 1968: res. 1-10; Durukan, 1982: lev. 119 a-122 a, 130 a-134 a, 139 a-151 b, 152 b-155 a; Önge, 1973: 369-375, res. 4-6; Önge, 1995: 180-183, 192.

Akcami Köyü Hamamı'nda moloz taş, kesme taş ve sıva kullanımı görülür. Moloz taş ve aralarındaki kaba yonu taş cephelerde ve örtü sisteminde kullanılmıştır. Anadolu Selçuklu ve Beylikler dönemi hamamlarında moloz taşın örgü malzemesi olarak yaygın kullanımı Divriği Bekir Çavuş (1228), Kayseri Huand Hatun (1238 öncesi), Balat 1-4 nolu (14. yy), Peçin Hamam a-b (14. yy) ve Konya Meram (15. yy) hamamlarında da görülmektedir². Örneğimizde olduğu gibi Anadolu Selçuklu ve Beylikler dönemi hamamlarında da soğukluk, ılıkılık, sıcaklık, halvetler ve su deposu bölümlerinin duvarları çoğunlukla içten sıvalıdır (Önge, 1995: 19-41).

Yukarıda cami ve hamamını tanıttığımız külliye yapıları plan şeması ve mimari özellikleri açısından 14-15. yüzyıl Beylikler Dönemi örnekleriyle paralellikler göstermektedir. Karamanoğulları'nın etkin olduğu Bozyazı ve Anamur çevresinde yer alan bu külliye Karamanoğulları döneminde inşa edilmiş olabileceğini düşünmekteyiz.

Kaynakça

- Arel, Ayda. (1968), "Menteşe Beyliği Devrinde Peçin Şehri", Anadolu Sanatı Araştırmaları I: 69-98.
- Ayverdi, Ekrem Hakkı. (1966), İstanbul Mimari Çağının Menşesi Osmanlı Mimarisinin İlk Devri 630-805 (1230-1402) I, İstanbul: Baha Matbaası.
- Ayverdi, Ekrem Hakkı. (1972), Osmanlı Mimarisinde Çelebi ve II. Sultan Murat Devri 806-855 (1403-1451) II, İstanbul: Baha Matbaası.
- Beaufort, F. (1817), Karamania, London.
- Çal, Halit. (2000), Niğde Şehrindeki Ahşap Tavanlı Camiler ve Mescitler, Ankara: Kültür Bakanlığı Yayınları.
- Diez, E.-O. Aslanapa ve M. M. Koman. (1950), Karaman Devri Sanatı, İstanbul: İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Yayınları.
- Durugönül, Serra. (1998), "1997 Yılı İçel İli (Antik Dağlık Kilikya) Yüzey Araştırması," XVI. Araştırma Sonuçları Toplantısı, 25-29 Mayıs 1998, Tarsus.
- Durugönül, Serra. (2000), "Nagidos'dan (Bozyazı) Bir Diadem," Olba III: 136-141
- Durukan, Aynur. (1982), Balat'da Türk Devri Yapıları, Hacettepe Üniversitesi: Yayınlanmamış Doktora Tezi.
- Bean, G. E.-T. B. Mitford. (1970), Journeys in Rough Cilicia 1961-1968, Wien: Der Österreichischen Akademie Der Wissenschaften.
- Hild, F.-H. Hellenkemper. (1990), Kiliken und Isaurien, Wien, Verlag Der Österreichischen Akademie Der Wissenschaften.
- İbn Bibi. (1941), Anadolu Selçuki Devleti Tarihi, (Çev. M. Nuri Gençosman- F. Nafiz Uzluk), Ankara: Uzluk Basımevi.
- İbn Bibi. (1996), El Evamirü'l- Ala'ıye Fi'l-Umuri'l Ala'ıye (Selçuk Name) I, (Hazırlayan: Mürsel ÖZTÜRK). Ankara Kültür Bakanlığı Yayınları.
- Konyalı, İbrahim Hakkı. (1967), Abideleri ve Kitabeleri ile Karaman Tarihi, Ermenek ve Mut Abideleri, İstanbul: Baha Matbaası.
- Önge, Yılmaz. (1970), "Anamur Mamuriye Kalesi Yanındaki Hamam", Vakıflar Bülteni I: 106-114.
- Önge, Yılmaz. (1973), "Konya'nın Meram Mesiresindeki Mimari Bir Manzume", Vakıflar Dergisi 10: 368-383.
- Önge, Yılmaz. (1991), "Selçuklularda ve Beyliklerde Ahşap Tavanlar", Atatürk Konferansları V, Ankara 1971-1972, Ankara, Türk Tarih Kurumu Basımevi.

Önge, Yılmaz. (1995), Anadolu'da XII-XIII. Yüzyıl Türk Hamamları, Ankara: Vakıflar Genel Müdürlüğü Yayınları.

Ötüken, Y-A. Durukan-H. Acun ve S. Pekak. (1986), Türkiye'de Vakıf Abideler ve Eski Eserler IV, Ankara: Vakıflar Genel Müdürlüğü Yayınları.

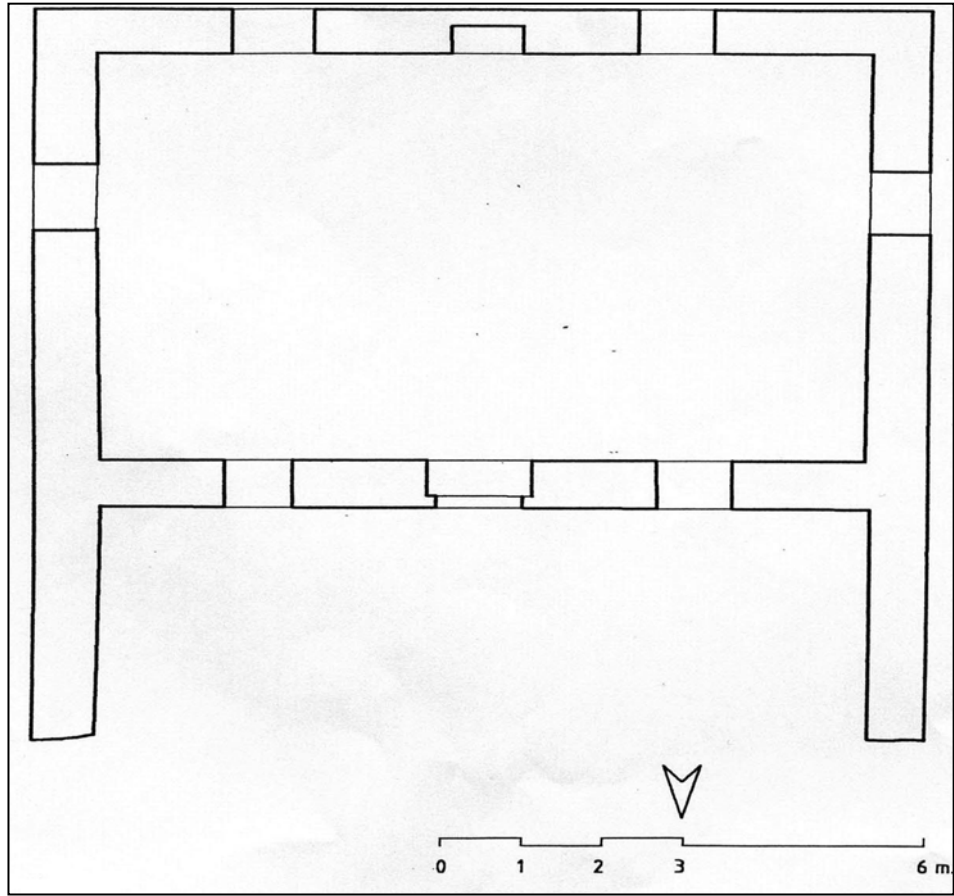
Şaman, Nermin. (1993), Isparta ve Çevresindeki Selçuklu-Beylikler Dönemi Yapıları, Hacettepe Üniversitesi: Yayınlanmamış Doktora Tezi.

Şaman Doğan, Nermin. (1997), "İçel İli, Bozyazı İlçesi'ndeki Bilinmeyen Bir Hamam", Vakıflar Dergisi 26: 267-273.

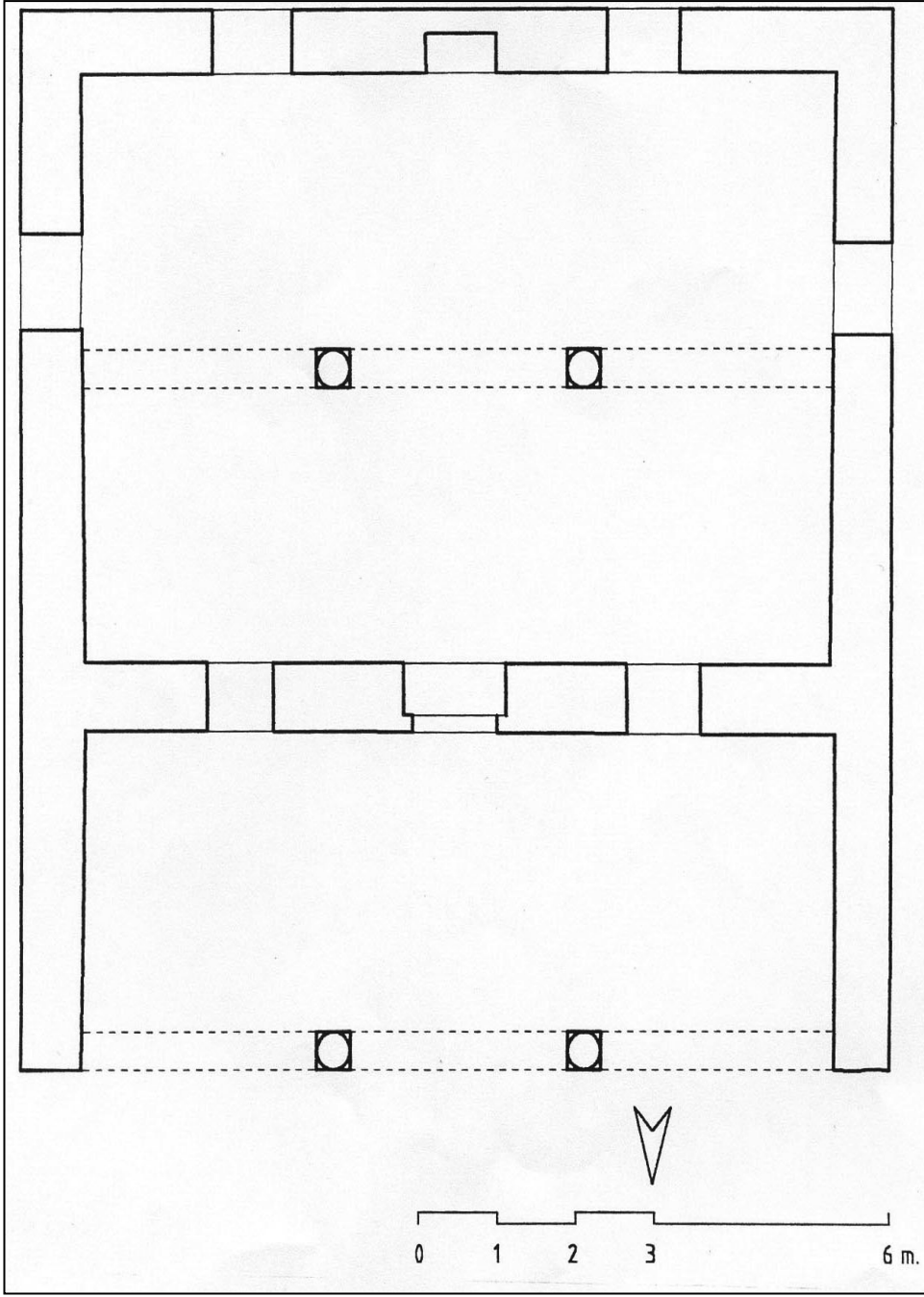
Turan, Osman. (1984), Selçuklular Zamanında Türkiye Tarihi, İstanbul: Nakışlar Yayınevi.

Turan, Şerafeddin. (1990), Türkiye İtalya İlişkileri I, Selçuklular'dan Bizans'ın Sona Erişine, İstanbul: Metis Yayınları.

Uzunçarşılı, İsmail Hakkı. (1988), Anadolu Beylikleri ve Akkoyunlu, Karakoyunlu Devletleri, Ankara: Türk Tarih Kurumu Basımevi.

Levha 1. İçel İli, Bozyazı İlçesi, Akcami Köyü Camii, Rölöve Planı
Rölöve: C. Doğan-N.Şaman Doğan, Çizen: M. Görür-T. Yazar

Levha 2. İçel İli, Bozyazı İlçesi, Akcami Köyü Camii, Restitüsyon Planı
Çizen : T. Yazar

Levha 3. Akcami Köyü Camii, üstten genel görünüm

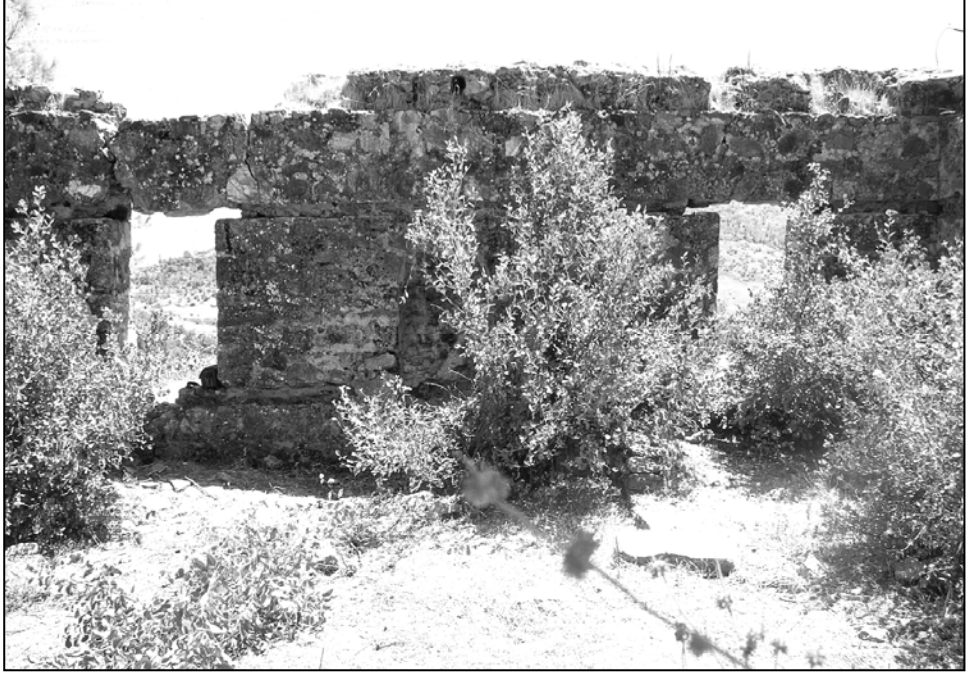
Levha 4. Akcami Köyü Camii, güney cephe

Levha 5. Akcami Köyü Camii, batı ve güney cephe

Levha 6. Akcami Köyü Camii, kuzey cephe/son cemaat yeri, ayrıntı

Levha 7. Akcami Köyü Camii, harim, güney duvar

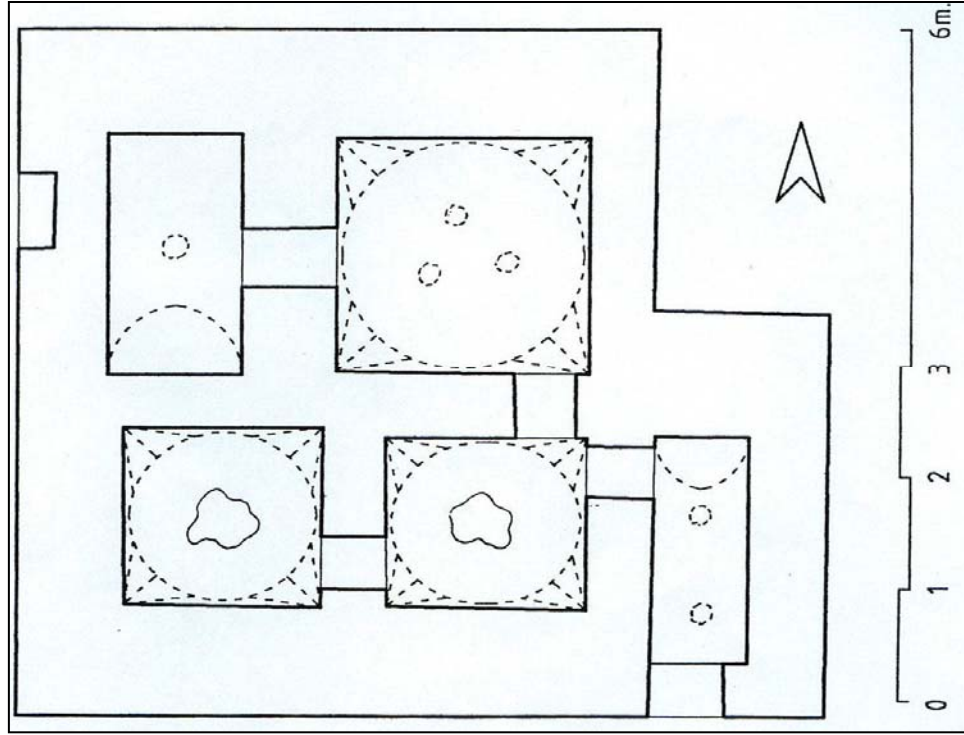
Levha 8. Akcami Köyü Camii, mihrap

Levha 9. Akcami Köyü Camii, harim, batı duvar

Levha 10. Akcami Köyü Camii, harim, kuzey duvar

Levha 11. Akcami Köyü Hamam, Rölöve Planı
Rölöve: C. Doğan-N.Şaman Doğan, Çizen: M. Görür-T. Yazar

Levha 12. Akcami Köyü Hamam, genel görünüm

Levha 13. Akcami Köyü Hamam, stten görünüm

Levha 14. Akcami Köyü Hamam, güney cephe

Levha 15. Akcami Köyü Hamam, güney cephe, ayrıntı

Levha 16. Akcami Köyü Hamam, güneydoğu, ıhlık mekanı

Levha 17. Akcami Köyü Hamam, güneybatı, temizlik mekanı

Levha 18. Akcami Köyü Hamam, sıcaklık, ayrıntı

Levha 19. Akcami Köyü Hamam, sıcaklık, kubbe, ayrıntı